

Sembrar l'odi sense podar-ne les branques

El sindic del PPCV, Jorge Bellver, ha defensat tot d'iniciatives anticatalanistes a les Corts valencianes. Com a delegada del Govern espanyol, Paula Sánchez de León no ha aturat la violència feixista.

Al marge dels canvis que ha efectuat a l'executiu valencià i al PPCV des que n'és el president, Alberto Fabra també ha hagut de proposar dos nomenaments transcendents: el de Paula Sánchez de León com a delegada del Govern espanyol i el de Jorge Bellver com a síndic parlamentari. Ella havia de ser el cordó umbilical amb un gabinet que, per fi, tornava a ser del mateix color polític que el Consell. Bellver, al seu torn, tenia la missió d'articular un grup tan nombrós –55 diputats– com desanimat, després de la dimissió de Francisco Camps com a conseqüència del cas Gürtel. Havia estat Camps, de fet, qui havia dissenyat unes llistes electorals –les de maig del 2011– fetes a la seua mida.

La primera remodelació governamental duta a terme per Fabra, el desembre del 2011, va comportar les eixides de Sánchez de León i Lola Johnson, els dos principals exponents del campisme. Això sí, Fabra va recuperar totes dues: a la primera de seguida va situar-la com a delegada del Govern espanyol, mentre la segona –a qui va desposseir de la

La delegada del Govern espanyol al País Valencià, Paula Sánchez de León, deixa el càrrec sense haver perseguit els grupuscles feixistes envalentits per l'actitud anticatalana del PPCV. De fet, s'acomiada amb la detenció de tuiters independentistes.

Conselleria de Turisme i del càrrec de portaveu– esdevindria dos anys més tard secretària autonòmica de Comunicació, un càrrec en què va cessar dijous de la setmana passada, hores després que fóra

imputada –com a ex-directora de Canal 9– en la causa que investiga el multimilionari forat de RTVV.

El pas de Sánchez de León per la Delegació del Govern es tanca ara –està a punt d'obrir un bufet d'advocats i divendres l'executiu espanyol pot designar-ne el successor– i llega actuacions antagòniques. D'una banda, la severitat policíaca durant l'anomenada *primavera valenciana*, la del 2012, que va acabar amb desenes de joves agredits per les forces de seguretat com a conseqüència de les manifestacions en defensa de l'ensenyament públic. De l'altra, la tebiesa envers els grupuscles feixistes que de fa anys actuen impunement al País Valencià.

Una embranzida animada per la deriva anticatalanista del grup popular a les Corts valencianes, comandat per un Jorge Bellver –i pel seu síndic adjunt, Rafael Maluenda– que ha extret del calaix el manual del PPCV davant escenaris electorals adversos. Les propostes de reprovació del Parlament català pels seus posicionaments sobre “els Països Catalans”, en defensa de “la unitat de la llengua catalana” i del seu “ensenyament a les escoles del País Valencià”; l'intent de vetar una exposició inspirada en el 30è aniversari de l'Estatut valencià a causa de la presència massiva d'imatges amb banderes quadribarrades sense la franja blava; el vet, per part de la mesa de l'hemicicle, de totes les iniciatives que incloguen l'expressió *País Valencià* i, més recentment, la polèmica generada a partir de la publicació del *Diccionari normatiu valencià*, de l'Acadèmia Valenciana de la Llengua (AVL), en què el PP ha denunciat sense embuts l'homologació dels termes *català* i *valencià*, han contribuït a excitar els ànims dels sectors més anticatalanistes de la societat.

Els socialistes valencians acostumaven a abstenir-se en aquestes votacions per considerar-les estèrils, però el seu alineament amb la resta de l'oposició –Compromís i Esquerra Unida– ha dibuixat amb nitidesa dos blocs enfrontats.

Davant aquest escenari bipolar, l'activitat dels grupuscles d'extrema dreta que de fa anys actuen al País Valencià –des